

Το ενδιαφέρον του για την τέχνη ξεκίνησε νωρίς και «ενηλικιώθηκε» στα 18 του χρόνια, όταν άρχισε, λόγω περιέργειας και ελεύθερου χρόνου, να επισκέπτεται εκθέσεις σε γκαλερί και μουσεία. Παράλληλα, διάβαζε ό,τι σχετικό έπεφτε στα χέρια του. Τριανταπέντε χρόνια μετά κάνει λίγο πολύ το ίδιο. Απλά η «γεωγραφία» έχει διευρυνθεί, ενώ το ενδιαφέρον του έχει «στενέψει». Εταίρος της δικηγορικής εταιρείας Ζέπος & Γιαννόπουλος, υπήρξε επί χρόνια μέλος της Ελληνικής Συμβουλευτικής Επιτροπής του Ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος, ενώ σήμερα είναι μέλος της Διοικητικής Επιτροπής του Μουσείου Μπενάκη.

Ποιο ήταν όμως το πρώτο έργο που αγόρασε και τι τον τράβηξε σε αυτό;

Ξεκίνησα να συλλέγω κατά τη δεκαετία του 1990. Από τις πρώτες μου αγορές ήταν η σειρά Λαβύρινθος με 10 prints του Νίκου Αλεξίου, στην οποία ερμήνευε φωτογραφικά την ομότιπλη εγκατάσταση με την οποία είχε διαγωνιστεί για το βραβείο ΔΕΣΤΕ. Η χαρτοκατασκευή του με αφορμή το μινωικό αρχέτυπο οικισμό έθετε με πρωτότυπο τρόπο πολλά ερωτήματα για το δημόσιο και τον ιδιωτικό χώρο που παραμένουν επίκαιρα.

Γιατί επιλέξατε τη φωτογραφία ως το βασικό εικαστικό μέσο της συλλογής σας;

Εδώ υπάρχει μια παρεξήγηση. Πολλοί νομίζουν ότι η συλλογή είναι φωτογραφική λόγω του ότι αποτελείται κυρίως από φωτογραφικά τυπώματα. Στην πραγματικότητα δεν με ενδιαφέρουν καθόλου οι διαδεδομένες τυπολογίες της φωτογραφίας (τοπίο, πορτρέτο, κοινωνικό ντοκιμαντέρ, μόδας κ.λπ.) ή η αποθέωση της ορθής χρήσης του μέσου. Με ενδιαφέρει το πώς ένας εικαστικός χρησιμοποιεί το μέσο για να δημιουργήσει εικόνες που δεν είναι κατ' ανάγκη κατατάξιμες ή που επιχειρούν να διεμβολίσουν το λεξιλόγιο των εικαστικών.

Υπάρχει κάποιο θέμα ή κίνημα που συνδέει τις επιλογές σας;

Η «θεολογία» μου συγκροτήθηκε με αφορμή τα εννοιολογικά κινήματα του τέλους της δεκαετίας του 1960 και των αρχών του '70 στη Δυτική Ακτή της αμερικανικής ηπείρου, με πόλους αναφοράς το Βανκούβερ και το Λος Άντζελες, όπου οι «Απόστολοι» τότε δεν περίσσευαν, ενώ σήμερα οι «μαθητές» τους συνεχίζουν σε μεγάλο βαθμό να εμπλουτίζουν το λόγο των «δασκάλων».

Η γνώμη σας για την εγχώρια καλλιτεχνική δημιουργία;

Δυσκολεύομαι λίγο με τον όρο «εγχώρια», αν και κατανοώ τη σύμβαση σε σχέση με το «εθνικό» ή το «ελληνικό» – προσδιορισμοί που κατά τη γνώμη μου είναι ασύμπτωτοι με τη σύγχρονη τέχνη. Θαυμάζω τους φιλοπερίεργους και επίμονους συμπατριώτες μου που χωρίς να προέρχονται από οικογένειες που μπορούν να υποστηρίξουν τις σπουδές τους στο εξωτερικό, καταφέρνουν να συνομι-

Στη χώρα μας, οι συλλέκτες διαμορφώνουν μάλλον αποθετικά την αγορά, όχι μόνο διότι είναι λίγοι αριθμητικά, αλλά γιατί δεν αρθρώνουν ένα συνεκτικό προγραμματικό λόγο. Περιπτώσεις όπως αυτές του ΔΕΣΤΕ ή του ΝΕΟΝ αποτελούν αξιοσημείωτες εξαιρέσεις

λήσουν με ό,τι συμβαίνει στον υπόλοιπο κόσμο. Έχουμε πολλούς σημαντικούς νέους δημιουργούς, οι οποίοι δυστυχώς προτείνουν τη δουλειά τους σε μια ανύπαρκτη αγορά. Άλλωστε, ως προς την πολιτιστική μας συμπεριφορά, γνωρίζουμε ότι τα εικαστικά συγκεντρώνουν τη μικρότερη προτίμηση του ελληνικού κοινού.

Ποια συνάντηση τέχνης προσπαθείτε να μην χάνετε;

Δεν έχω προτιμήσεις στις εμπορικές εκθέσεις και τα μεγάλα επιμελημένα εκθεσιακά σύνολα. Με ενδιαφέρουν, όμως, και οι φουάρ στις οποίες τα περίπτερα δεν κοστίζουν πανάκριβα και άρα δεν αποκλείουν μικρότερες και μεσαίες γκαλερί, οι οποίες κομίζουν έργα νέων δημιουργών με ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

Για εσάς η τέχνη είναι επένδυση;

Όχι. Καταλαβαίνω ότι πολλοί αγοραστές σκέφτονται το πώς η αξία που έχουν επενδύσει θα διατηρηθεί ή/και θα αυξηθεί, αλλά όταν αγοράζεις 15 χρόνια πριν ένα έργο του James Welling ή του Γιάννη Θεοδωρόπουλου, το τελευταίο που σκέφτεσαι σήμερα είναι ότι έπιασες την καλή με τον πρώτο ή την πάτησες με τον δεύτερο. Η αξία και των δύο είναι για μένα αδιαμφισβήτητη, πέραν της όποιας μεταπωλητικής αξίας των έργων τους.

Ο καλλιτέχνης είναι ο δημιουργός του έργου, αλλά και ο συλλέκτης μέσα από τη συλλογή του εκφράζεται, δημιουργεί. Συμφωνείτε;

Δεν είμαι σίγουρος. Στη χώρα μας, με ελάχιστες εξαιρέσεις, οι συλλέκτες διαμορφώνουν μάλλον αποθετικά την αγορά, όχι μόνο διότι είναι λίγοι αριθμητικά, αλλά γιατί δεν αρθρώνουν ένα συνεκτικό προγραμματικό λόγο. Περιπτώσεις όπως αυτές του ΔΕΣΤΕ ή του ΝΕΟΝ αποτελούν αξιοσημείωτες εξαιρέσεις, καθώς στοχεύουν στη διάδοση της σύγχρονης τέχνης μέσα από εκθέσεις, δωρεές, εκπαιδευτικά προγράμματα. Θα επιθυμούσα να υπάρξει στο μέλλον στενότερη συνεργα-

σία μεταξύ των συλλογών.

Τι θα συμβουλευάτε ένα νέο συλλέκτη;

Να μην παίρνει τον εαυτό του στα σοβαρά. Να μην βιάζεται. Να βλέπει όσες περισσότερες εκθέσεις μπορεί. Να αποφεύγει την κακή συνήθεια πολλών Ελλήνων να αγοράζουν έργα από τους ίδιους τους καλλιτέχνες. Ο διαμεσολαβητικός ρόλος των γκαλερί είναι εξαιρετικά σημαντικός. Να γίνει καλύτερος «αναγνώστης». Στην ανάγνωση των έργων από τον καθένα μας βρίσκεται όλος ο πλούτος της τέχνης.

➔ Άννα Χατζηνάσιου

● ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Να γίνουμε καλύτεροι «αναγνώστες» της τέχνης

Αγαπά τη φωτογραφία πέρα από κατατάξεις, θαυμάζει τους νέους Έλληνες καλλιτέχνες με διεθνή ματιά, επιθυμεί τις συνεργασίες μεταξύ συλλογών. Όσα ενδιαφέροντα μας είπε ο γνωστός δικηγόρος και φιλότεχνος